

Prædiken ved 1. søndag i advent, Klosterkirken

Af Marianne Gaarden

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas

Jesus kom også til Nazaret, hvor han var vokset op.
På sabbatten gik han efter sædvane ind i synagogen,
og han rejste sig for at læse op.

Man rakte ham profeten Esajas' bog,
og han åbnede den og fandt det sted,
hvor der står skrevet:

»Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig.
Han har sendt mig
for at bringe godt budskab til fattige,
for at udråbe frigivelse for fanger og
syn til blinde,
for at sætte undertrykte i frihed,
for at udråbe et nådeår fra Herren.«

Så lukkede han bogen, gav den til tjeneren og satte sig,
og alle i synagogen rettede spændt øjnene mod ham.

Da begyndte han at tale til dem og sagde:

»I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse.«

Alle gav de ham deres bifald
og undrede sig over de nådefulde ord,
som udgik af hans mund,

og de spurgte: »Er det ikke Josefs søn?«

Han svarede dem:

»I vil sikkert bruge denne talemåde mod mig:
Læge, læg dig selv! og sige:
Vi har hørt om alt det, der er sket i Kapernaum;
gør det samme her i din hjemby!«

Men han sagde:

»Sandelig siger jeg jer:
Ingen profet er anerkendt i sin hjemby.
Og jeg siger jer, som sandt er:
Der var mange enker i Israel på Elias' tid,
dengang himlen var lukket i tre år og seks måneder,
så der blev stor hungersnød i hele landet;
og Elias blev ikke sendt til nogen af dem,
men til en enke i Sarepta i Sidons land.
Og der var mange spedalske i Israel på profeten Elisas tid;
og ingen af dem blev renset,
men det blev syrereren Na'aman.«

Alle i synagogen blev ude af sig selv af raseri,
da de hørte det;
de sprang op, jog ham ud af byen

og drev ham hen til kanten af det bjerg,
deres by var bygget på, for at styrte
ham ned.

Men han banede sig vej imellem dem
og gik.

Luk 4,16-30

Vi er trådt ind i december
med alle månedens juleforberedelser,
aktiviteter og forventninger.

Vi tænder det første lys i
adventskransen,
og tæller ned til Jesu fødsel den 25.
december.

Vi plejer jo at sige, at forventningens
glæde er den største –
men sådan er det ikke nødvendigvis
altid.

Forventninger kan også stå i vejen, så
vi ikke kan se den virkelighed, vi står
lige over for.

En soloviolinist i verdensklasse var på
turné.
Hans håndbyggede violin var flere
millioner kroner værd.
Han skulle spille om aftenen i
koncertsalen i en storby i Europa.
Folk havde købt billetter i dyre domme.

Om formiddagen inden koncerten iførte
vi violinisten sig helt almindeligt tøj og
tog sin håndbyggede violin under
armen.

Så gik han ud på gaden og fandt et sted
i nærheden af en station, hvor der var et
mylder af mennesker,
der hastede til og fra stationen.

Dér stillede han sig op, tog violinen
frem, satte et papkrus foran sig og så
begyndte han at spille den samme
vidunderlige musik, som han skulle
spille om aftenen i koncertsalen.

Og folk på gaden – hvad gjorde de?
Tja, hvad ville du selv have gjort?
Mon ikke det samme, som de fleste af
folkene gjorde.
De kastede et blik på violinisten og
hastede videre.
Nogle få smed nogle småmønter ned i
hans papkrus,
og skyndte sig så ellers videre.

Der var ikke en, der stoppede op,
lyttede og erkendte,
at her ville man få en gratis koncert
med en soloviolinist i verdensklasse –
ikke en. Hvorfor mon ikke?

Træder vi ind i en koncertsal,
og har vi betalt 2000 kroner for en
billet til en verdensberømt violinist,
så forventer vi også at høre fantastisk
musik.
Kommer vi tilfældigvis bare forbi en
mand på gaden, hvor han står og spiller
violin, ja så opleves det helt anderledes.

For vores forventninger former vores
forståelse af verden.
Men vores forventninger står nogle
gange i vejen for,

at vi skal se verden, som den er,
selvom den ligger lige dér for næsen af
os.

Og anderledes var det ikke på Jesu tid.
Jesus vendte tilbage til sin hjemby,
Nazaret,
hvor han var vokset op.
Han var blevet berømt ude i verden
– nok mere på grund af de store
gerninger, han havde gjort,
end på grund af hans forkyndelse om,
at Gudsriget er midt i blandt os, og at
indgangen til Guds rige består i at elske
Gud og vores næste som os selv.

Jesu talte normalt bare udenfor i det
fri, det vi i dag kalder det offentlige
rum.
Men netop i sin hjemby gik han ind i
det hellige rum,
hvor folk med rette kunne forvente at
høre om Gud.

Han åbnede Det Gamle Testamente og
læste:

”Herrens ånd er over mig, fordi han har
salvet mig.”

Der har helt sikkert været mange
forventningsfulde blikke,
der spændt var rettet mod ham,
for hvordan mon han ville udlægge
netop denne tekst?

Alle israelitter forventede, at der skulle
komme en frelser, der ville redde dem.

De betragtede sig selv som Guds
udvalgte folk med den rette tro, de var
de rigtige,
mens hedningerne og alle andre var de
forkerte.

Og så kom chokket, for der var næppe
nogen, der havde forestillet sig, at Jesus
ville være så konkret i sin udlægning.

Han pegede på, at det ikke var
israelitterne,
som Gud tidligere havde hjulpet.
Det var derimod de fremmede,
hedningerne,
dem af en anden tro, dem som jøderne
betragtede som andenrangs borgere i
datidens samfund.

Altså først sagde Jesus til indbyggerne i
Nazaret:

”Jeg har gode nyheder til jer:
Guds ånd er kommet til jorden nu,
med godt budskab til fattige,
frigivelse for fanger,
syn til blinde
og frihed til undertrykte.”

Og så skubbede han til deres forståelse
ved at pointere,
at det gode budskab er for alle – ikke
kun for dem.

Jesu levede på ingen måde op til deres
forventninger om den frelser, der skulle
komme.
Så da han skubbede til deres forståelse,
forsøgte de at skubbe ham ud over
klippen og slå ham ihjel.

Deres forventninger formede deres forståelse af verden og stod i vejen for, at de kunne se verden, som den var – se at frelseren, rent faktisk stod dér lige foran øjnene af dem i form af tømreren Josefs søn.

Sådan var det for indbyggerne i Nazaret.

Men hvordan er det for indbyggerne i Nykøbing F. her 2000 år senere? Hvordan undgår vi, at vores forventninger står i vejen, så vi ikke kan se verden, som den er?

Hvis der er et tidspunkt på året, hvor vi er i fare for at blive forblindede, hvor vi skruer op for forventningerne til os selv og hinanden, hvor vi pisker rundt for at overkomme det hele, så ingen skuffes, så er det netop her i december måned.

Mange af os sidder her i dag med forventninger, til julen, til vores børn, til vores forældre, til vores partner, til vores familie, til vores venner, ja til hinanden, forventninger, som ikke vil blive indfriet.

De andre gør ikke, som vi forventer, eller tingene udvikler ganske enkelt ikke, som vi forventer. Så julen blev ikke, som vi forventede, vores forældre gjorde ikke, som vi havde forventet,

parforholdet og ægteskabet blev ikke, som vi havde forventet, vores børn udviklede sig ikke, som vi havde forventet.

Venerne opførte sig ikke, som vi havde forventet.

Så hvordan undgår vi, at blive forblindede af vores egne forventninger?

Mit bedste bud er ved at komme her i kirken.

Høre om tømrerens søn fra Nazaret, Gud søn, der giver os et nyt syn på os selv, hinanden og Gud.

I Nazaret forventede man, at der skulle komme en frelser. Men mens de stod og spejdede i én retning efter ham, så kom han fra en anden og skubbede til deres forventninger.

Så lad os slippe vores forventninger, vende os om og tage imod det, der rent faktisk bliver os givet.

Måske får vi ikke det, vi havde forventet.

Måske kommer hjælpen ikke fra den kant, vi havde forventet.

Måske kommer der en anden person, end vi havde forventet.

Måske høres den guddommelige musik på et uventet sted.

Ved at skubbe til vores forventninger og fordomme vil Jesus åbne vore øjne, så vi ser, at alle er vi elskede, også de fremmede, hedningerne, dem af en anden tro,

dem, som vi betragter som andenrangs borgere i vores tid.

Jesus vil åbne vore øjne for Guds kærlighed og tilgivelse.
Så vi ser os selv og andre med Guds kærlige øjne.
Ser os selv i lyset af en kærlighed, der overgår al forstand.
Ser, at alle har vi fejl, mangler og svagheder,
og ser at vi alle er elskede.
Dig, mig, vores venner og fjender og vores familie.

Det er godt at komme her i kirken, og få skubbet fordommene og forventningerne derhen, hvor de retteligt hører hjemme.
Blive mindet om, at hele livet ikke kun handler om vore egne præstationer, men at vi hviler i en kærlighed, der er større end noget andet – et mere glædeligt budskab findes ikke.
Glædelig advent.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen

Kirkebøn

Vi takker dig, Gud, for livet, du har skænket os;
for den verden, vi lever i,

og for de mennesker, vi holder af
– og dem som holder os ud.

Tak fordi vores liv ikke afhænger af vores egen magt,
men i sidste ende hviler på din kærlige magt.

Tak for dåben, hvori vi hører dit løfte om at være med os indtil verdenens ende.
Tak fordi du til stadighed kommer til os,
og berører os med dit ord,
åbner vore øre og øjne, nærer troen, og viser os,
hvordan vi skal være over for hinanden.

Tak fordi du vender os om mod dig, når vi i vores forventninger forblinder os selv.
Tak for det nye nådeår, du skænker os.

Giv os muligheden for at tilgive selvom vi er trodsige.
Giv os modet til at være ydmyge, selv om vi er bange.
Giv os troen på, at vi er værdifulde selv om vi godt ved, at vi er fulde af fejl.
Så vi med et åbent sind kan tage imod din kærlighed.

Vær hos den, der lider, sørger og er bange.
Hos den der er bitter, udmattet og modløs.

Og lad den, for hvem døden er nær,
mærke din omsorg, dit nærvær og din
kærlighed.

Velsign vort land og dets indbyggere,
Dronningen og hele hendes hus,
regeringen, Folketinget og domstolene,
og giv dem og alle os, at vi må gøre din
vilje.

Nedbryd falske fjendebillede og
fordomme.
Skab vilje til fred, dialog og forsoning,
overalt hvor der findes had, fanatisme
og krig
i den store verden og i de små hjem.

Styrk og bevar din kirke og alle os i
den.
Gør os til et åbent, levende og givende
fællesskab.
Både her i Klosterkirken og ud over
den hele verden.

Værn om vores familie og venner,
og alle dem, som står os nær.

Og her kan vi hver især i stilhed
formulere vores egen bøn.

Gud hør vor bøn og
giv os alle din nåde, fred og
velsignelse. Amen